EMEKÇİ'den MEKTUP

Mihri Belli tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

YIL: 1 SAYI: 3 — 10 ŞUBAT 1975 — Fiyatı: 150 Kuruş

Faşizme Karşı Mücadelemiz Durdurulamaz!

Halkımız Faşizmi Yenecek Güçtedir

İŞÇİ GENÇLİK ELELE — Kerim YAMAN Faşist komandolar tarafından öldürüldü. Cenaze törenine onbinlerce işçi, köylü ve genç katıldı. Onbinler törende, «BAĞIMSIZ TÜRKİYE», «KAHROLSUN FAŞİZM», «KAHROLSUN AMERİKA», «İŞÇİ-GENÇLİK ELELE» diye haykırdı. Sirkeci'de cenaze vapura yerleştirilirken onbinler, «BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ» uğruna mücadele andı içti.

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!

Öğrenci Şahin Aydın, Kerim Yaman ve işçi Hüseyin Örek MHP'nin faşist militanları tarafından öldürüldü. İkisi İstanbul'da biri Adana'da. Arkasından Viranşehir'de yirmi kadar yoksul silahsız sırt hamalını jandarmalar kurşunladılar, öldürdüler. Öğrenci Kerim Yaman'ı İstanbul'un göbeğinde güpegündüz faşistler öldürdü. Dört de yaralı var. İkisi ağır. Faşist saldırılar bütün ülke düzeyinde sürdürülüyor.

Saldırıya uğrayanların sayısı belli değil. Siyasi cinayetlerin, saldırıların bir merkezden yönetildiği ve belli bir amaca yönelik olduğu kesin. Saldırıların hükümet bunalımı ile yoğunluk ve yaygınlık kazandığı da bir gerçek.

Durum açıktır. Güven oyu alamayan ve istifa eden bir hükümet iş başındadır. Irmak hükümetinin bileşimi, proğramı ve bu kısa süre içinde izlediği yol, bu hükümetin sağcı niteliğini ortaya koydu. İşbirlikçi sermaye çevrelerinin Irmak hükümetinden yakınmaları için bir neden yok. Bu kabine 12 Mart dönemi kabinelerinin bir kopyasıdır. Ve Başbakan Irmak da tutucu geçmişiyle olsun, faşist saldırıların düzenleyicisi MHP'nin Gençlik Kurultayına gönderdiği dayanışma telgrafı gibi davranışlarıyla olsun, rengini iyice belli etmiştir. Böyle bir ortamda faşist cephenin parti liderleri, başlarında Demirel, halka karşı gayrı-milli cepheyi kurmak için halvet oluyorlar. Amaç, sonucunun aleyhlerine olacağını bildikleri erken seçimi, ne pahasına olursa olsun, önlemek, sorumluluğunu taşımadıkları Irmak hükümeti aracılığıyla, işbirlikçi sermayenin egemenliğini sürdürmek.

SORU — İşbirlikçi Patronların egemenliği ne demektir?

CEVAP — Türkiye'nin **bugünkü koşullarında** işbirlikçi sermayenin egemenliği demek faşizm demektir. Sendikal hakların yok edilmesi, patronlara sınırsız sömürü olanaklarının tanınması demektir. Fabrika önlerine panzerlerin park edilmesi demektir. Faşizm, serbestçe konuşmamak, yazmamak, örgütlenmemek demektir. Patronların diktatörlüğü demektir. Başta Amerikan Emperyalizminin boyunduruğunun ağırlaşması demektir. 'Bunun için' her türlü demokratik direniş ezilmelidir. İşçiler, devrimciler yıldırılmalıdır. Çağımızın ilerici düşüncelerini benimseyen gençliğe faşist saldırılar tertiplenmelidir. Gençler kahpece bıçaklanmalı, kurşunlanmalı, öldürülmelidir. İşçilerin üzerine panzerler gönderilmeli, fabrikalarda polis, komando terörü sürdürülmelidir. CHP'ye bile tahammül yoktur. CHP lideri için yapılan gösterilere katılan bir işçiyi faşistler yalnız yakalıyorlar ve başını duvara vura vura

Devamı sayfa 2'de

HALK DÜŞMANLARI GÜÇSÜZDÜR

Emperyalizm'in özellikle ABD Emperyalizminin ve işbirlikçi Faşist cephenin çok partili patronlar düzenini artık sürdüremez duruma düşmesi ve açık Faşizmden medet umması gücün değil güçsüzlüğün kanıtıdır. Buna karşılık Türkiyede demokratik güçler her zamankinden çok daha güçlüdürler .

Safları durmadan sıklaşan, her geçen gün tarihin kendisine yüklediği görevin, insanın insan tarafından sömürülemediği uygar, ileri, emekçiler Türkiyesini yaratmak görevinin bilinçine varmış ve bu görevi başarabilmek için izlenecek yolun hangi yol olduğunu kavramaya başlayan güçlü işçi sınıfımız var. Devrim şehidi Kerim Yaman'ın cenaze törenine katılan on binlerce işçi bu bilinçlenmenin bir kanıtıdır.

Gene hızlı bir bilinçlenme süreci içinde olan halkımızın en kalabalık ve en çok ezilen kesimi, yoksul köylümüz var. İşçi sınıfının olsun, yoksul köylünün olsun, kendi sosyalist partisi ile Türkiyede siyasi gelişmeye yön vermesinin kaçınılmaz olduğu noktaya varmaktayız.

Türkiyede çok partili düzene 1950'de geçildi. O günden bugüne kadar parlamenter politika patronlara hizmet eden partilerin av alanı oldu. Parlamento işçilerin olduğu gibi ,küçük üreticilerin siyasi örgütlerine de kapalı tutuldu.

Yirmi beş yıldır ilk kez şehirli ve köylü küçük üreticilerin özlemlerini kısmen de olsa temsil etme durumundaki dönüşümcü bir parti var. Bütün zik-zaklarına, zaman zaman kendi tabanının çıkarlarına aykırı tutumlarına rağmen CHP böyle bir siyasi örgüt olmak doğrultusundadır. İşçilerin özlemlerini temsil etmese de bu durum demokrasiye doğru ileri bir adım sayılmalıdır.

Faşizm'in ezme ve yıldırma yöntemlerine rağmen, en ağır teröre rağmen yurtseverlik ve devrimcilik ülküsünde direnmeyi başaran bir gençlik var.

Bu muazzam devrimci güçler cephesi karşısında, CİA direktifleriyle bir avuç saldırganı silahlandırıp polisin hoşgörü ve desteği ile işçilere ve öğrencilere saldırtan böylece yaratacakları anarşi ortamından yeni Türün'lerin, yeni Ünlütürk'lerin açık Faşist terör düzeni kuracaklarını uman işbirlikçi sermayenin ve ağaların Faşist cehpesi var .

Hiç şüphe yok ki devrimci cephe çok daha güçlüdür. Yeter ki Faşizm'e karşı yurtsever cephenin bel kemiği olan Sosyalist hareket, siyasi örgütlenme sorununu işçi sınıfına layık bir biçimde çözümleyebilsin. **Yeterki tüm demokratik güçler birbiriyle irtibatlı olarak Faşizm'e karşı saf tutabilsinler.**

Faşizme karşı omuz omuza

Mihri Belli tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Sayfa 1'den devam

öldürüyorlar. Devrimci yayın organlarına polis saldırıları, mitinglerin zorbalıkla dağıtılması da caba.

SORU — Polis kimin polisi?

CEVAP — Polis faşist saldırganları korumaktadır. Tıpkı 12 Mart öncesi dönemde olduğu gibi. Başka şey de beklenemez. Çünkü polis patronların polisidir. İşkencelerden, cinayetlerden sorumlu olanlar kovuşturmaya uğramadı, lâyık oldukları cezalara çarptırılmadı. Baskı kurumları eski kadrolarıyla devlet içindeki durumlarını sürdürüyor. Ekim seçimlerinden sonra demokrasiye dönüşten söz edildi, ama faşizmi uygulama organlarına dokunulmadı. Ecevit kabinesi, CHP ölçüleri içinde olsa bile, bu kurumlarda herhangi bir temizleme yapmadı.

SORU — Niçin faşizmden yanadırlar?

CEVAP — Halka karşı gayri-milli cepheyi kuranların, faşist saldırıları kışkırtan ve düzenleyenlerin amaçları bellidir. Bunlar bir faşist darbenin koşullarını hazırlıyorlar. «Hürriyetçi demokrasi» diye bağlılıklarını durmadan ilân etmeleri boş lâftır. Onlar batılı anlamda dahi demokrasiden korkmaktadırlar. Çünkü, sınırlı bir demokratik ortamda bile iktidar yollarının artık kendilerine kapalı olduğunu biliyorlar. Dünün koşullarında öyle değildi. O koşullarda işbirlikçi sermayenin ve ağa takımının baş temsilcisi durumunda olan bir DP ya da bir AP, şartlandırılmış seçmen kitlesini kandırarak seçimi kazanabiliyor ve iktidara gelebiliyordu. Bugün Türkiye'de sahte demokrasinin birinci şartı, seçmen kitlesinin çoğunluğunun işbirlikçi sömürücü güçlerin etkisinde bulunması şartı geniş ölçüde ortadan kalkmıştır. Halkımız hızlı bir bilinçlenme süreci içindedir. Sahte demokrasi oyunu eskisi gibi oynanamaz oldu. Onun için faşist cephe partilerinin başındakiler faşizmden yanadırlar. Nitekim 12 Mart döneminde bunlar, en azından Tağmaç'lar, Türün'ler kadar faşist kesildiler. Faşist uygulamaları açıkça ve büyük coşkuyla desteklediler

SORU — Faşist zorbalığın gerisinde kim var?

CEVAP — Amerikan Emperyalizmi her gerekli gördüğünde boyunduruğu altında tuttuğu ülkelerde işbirlikçi sermayenin faşist diktası önünde yeşil ışık yakar. Türkiye'de de bu böyledir. Nitekim Washington çevrelerinin Türkiye'de «kuvvetli bir hükümet» istediğini Amerikan basını yazmaya başladı. İşbirlikçiler de son günlerde «bize bir diktatör lâzım» propagandasını yoğun bir biçimde yayıyorlar. Bunları rastlantı sanmak safdillik olur.

SORU — Neyi tezgâhlıyorlar?

CEVAP — Şimdi de bir yeni 12 Mart'ı sahneye koyabileceklerini umuyorlar. Devrimci gençlere karşı faşist saldırılar sürecek, gençler savunma durumuna itilmiş olacaklar ve 12 Mart öncesinde olduğu gibi Faşistlere karşılık verecekler. Devrimcileri pusuya düşürüp kalleşçe vurma işine hız verilecek; ve böylece tezgahlanmış olan «aşırı uçların çatışması» koşullarında 12 Mart tekrarlanacak, hem bu kez daha da kanlı olarak: 12 Mart'tan önce 27 Mayıs'ı hatırladıklarından, hiç değilse içlerinden bazılarının, ordunun müdahalesi konusunda kuşkuları vardı. Bugün artık 27 Mayıs çok gerilerdedir. Buna karşılık 12 Mart'ın anıları taptazedir. İşbirlikçilerin eski kuşkuları da kalmamıştır artık. Onun için orduyu kışlasından çıkartarak politikaya silahlı müdahalesini sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlar.

SORU — Yurtsever Cephe nerede başlar?

CEVAP — Günümüz koşullarında bağımsız ve gerçekten demokratik bir Türkiye'yi özleyen tüm yurtseverlere düşen bir görev var: **Faşizme karşı birleşmek!** Öğrenci Şahin Aydın proleter devrimcisi idi. İşçi Hüseyin Örek Ecevit'e umut bağlamış bir CHP sempatizanı idi. Her ikisi de aynı faşist terör örgütünün hedefi oldular. Bu durum **tek başına faşizme karşı demokratik cephenin sınırlarının nerede başlayıp nerede bittiğini göstermeye yeter.** Tüm gerçek demokratların davasıdır faşizme karşı mücadele. Ancak tüm demokratik güçleri kapsayan faşizme karşı yurtsever cephe ABD Emperyalizminin ve yerli ortaklarının faşist komplosunu yenilgiye uğratabilir.

SORU — Faşizme karşı etkin bir güç birliği nasıl sağlanabilir?

CEVAP — İşçi sınıfı, kendi partisini kurmadan bu, gerektiği gibi sağlanamaz. Oysa işçi sınıfının, öncü birliği niteliğinde gerçek bir sosyalist parti kurma görevi henüz önümüzdedir. Sosyalist hareket içinde sağlam ne varsa, onu gerçek Sosyalist partinin çatısı altında birleştirirken, tüm demokratik güçlere açık bir güç birliğinin gerçekleştirilmesi için kendimize düşeni yapmalıyız.

SORU — Faşizmi nasıl yenebiliriz?

CEVAP — Halkı faşizme karşı seferber etmek diyoruz, burada meseleyi dar açıdan yöresel olarak koyamayız. Faşistler iyi örgütlenmişlerdir. Uzun yıllar **demokratik güçler ezilirken, onların sırtı sıvazlandı.** Emperyalizm ve işbirlikçileri büyük olanaklarıyla onları destekliyor. Baskı kuvvetleri onlarla işbirliği durumunda, onları koruyor. Ama gene de herkes bilir ki devrimciler azıcık bir toparlanma ile saldırgan faşistleri çil yavrusu gibi dağıtırlar, onları etkisiz hale getirirler. Çünkü faşistler halka düşmandırlar, halktan kopukturlar ve tarihin çarkını geriye döndürmek istiyorlar. **Çünkü devrimciler emekçi halkın gerçek temsilcileridirler. Halktan güç alıyorlar ve tarih çarkı devrim doğrultusunda dönüyor.** Ama yöresel olarak faşistleri bozguna uğratmak yetmez. Devrimciler tüm sorunları olduğu gibi bu sorunu da halkın tüm ülke düzeyini kapsayan uzun vadeli demokrasi ve bağımsızlık davası açısından koymalıdırlar. Her davranışımızda **birinci hedef sosyalist akımın emekçi halk ile bağlarını güçlendirmek olmalıdır.** Faşist cephe devrimci akımı tecrit edemezse, faşizmi de tezgahlayamaz. Bu durumda faşist saldırılara karşı devrimci tutum, demokratik özgürlükleri en etkin bir biçimde savunmaktır. Emekçi ve aydın çevrelerde mesleki ve siyasî örgütlerde demokratik mekanizmanın işleyişini zorbalıkla engelleyemiyecekleri, devrimci düşünceyi faşist yöntemlerle önleyemeyecekleri, zorbalara anlayacakları dille anlatılmalıdır. Bunu sağlamak için karşı saldırılara geçmenin gereği yoktur. Yapılan saldırı değil, **meşru savunmadır.** Hem şahıslarımızın, hem fikirlerimizin, hem Türkiye demokrasisinin savunması, Bunu da **elimiz halkımızın nabzında olarak yapmalıyız.**

Ne pasif ne de sekter tutumlara düşmeden, faşist cephenin ekmeğine yağ sürecek tutum ve davranışlardan kaçınmayı bilerek, emekçi halkımız ile içiçe, tüm soyalistler ,tüm gerçek demokratlar omuz omuza!

ZAFER BEKO İŞÇİLERİNİN

Geçen hafta içinde; 8. İş mahkemesindeki duruşmalarını izlemeye gelen BEKO işçilerine, polis Adliye Sarayı önünde saldırdı... BEKO işçileri yılmadan döğüştüler. Bu arada ekipler amiri başkomser Zekâi Yılmaz da başından yaralandı. 18 BEKO işçisi göz altına alındı. Saldırgan polis bir kez daha Amerikancı patronların ve sarı sendikaların bekçisi olduğunu gösterdi.

SALDIRI, bütün ülke çapında işçilere, köylülere, gençliğe yöneltilen faşist baskıların bir parçasıdır.

SALDIRI, yıllardır sürdürülen işçi sınıfını yıldırma hareketinin bir tekrarıdır!

SALDIRI, her geçen gün bilinçlenen işçi sınıfına en demokratik haklarını tanımamak içindir!

SALDIRI, patronların çıkarlarını korumak, sömürü düzenlerini pekiştirmek içindir!

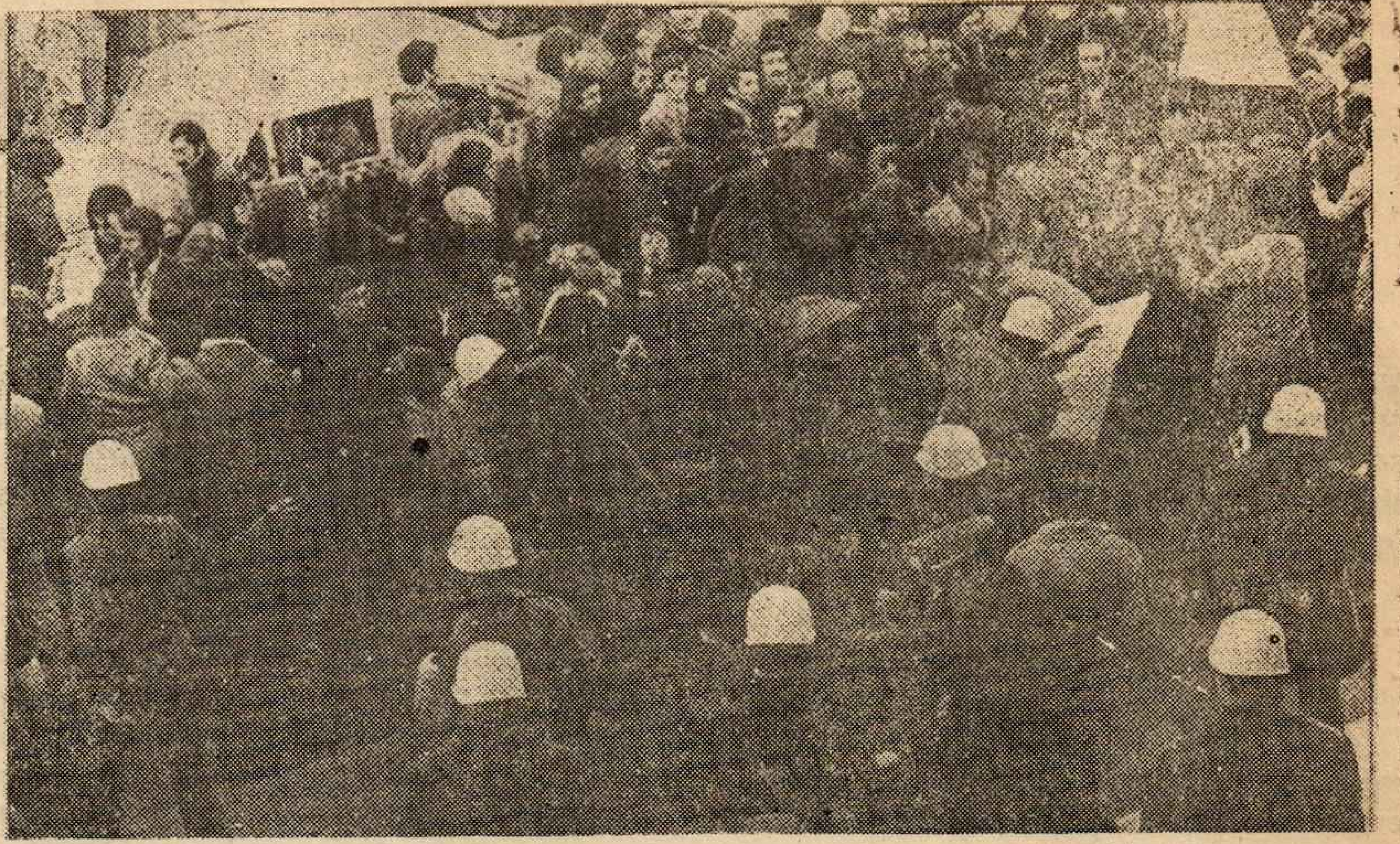
Bütün polis ve patron baskılarına, sahte üye fişlerine Bölge Çalışma Müdürlüğü ve sarı sendika işbirliğine rağmen BEKO İşçileri, direndiler ve kazandılar! BEKO işçileri bugün devrimci Maden-İŞ Sendikası saflarındadırlar. BEKO İşçileri «HAK VERİLMEZ ALINIR» sözünü bir kez daha ispatladılar.

BEKO TEKNİK İŞÇİLERİNİN ZAFERİ SARI SENDİKANIN BOYUNDURUĞUNDAN KURTULMAKLA BAŞLADI...

Sütlüce'de kurulu BEKO TEKNİK SANAYİİ A.Ş. işyerindeki 700 işçi yılbaşından önce; PATRON-SARI SENKİDA işbirliği ve baskılarına rağmen, Cevher-İş'ten istifa edip, Maden-İş'e geçmişlerdi. O günlerde BEKO TEKNİK Baştemsilcisi Mevlüt Mermer, arkadaşlarına:

«Sizlerin tespit ettiği istekler Cevher-İş Sendikası tarafından çöp kutusuna atıldı. Yapılacak baskılara boyun eğmiyeceğinizi, Maden-İş saflarında birleşeceğinizi ümidediyorum» diyordu.

Böylece BEKO İşçileri patronun ve sarı sendikanın gözleri önünde tam bir inanç ve beraberlikle Cevher-İş'ten istifa ederek, sarı sendika çemberini kırmışlar ve Maden-İş sendikasına katılmışlardı. Ancak, geçmiş dönemde sarı Cevher-İş Sendikası sahte imza ile yetki almıştı. Yeni dönem toplu sözleşme görüşmelerinde de yetki için yaptığı başvurmada işçilerin tümünü kendi üyesi olarak göstermişti.

BEKO işçileri 16 Haziran Şanlı direnişinin geleneğini sürdürüyor, «HAK VERİLMEZ ALINIR»

İŞ MAHKEMEYE DÜŞÜYOR...

Uyuşmazlık Bölge Çalışma Müdürlüğünde de çözümlenmeyince; Maden-İş Sendikası Avukatları, İşçiler arasında «Referandum» yapılması amacıyla 8.ci İş Mahkemesine başvurdular.

POLİS SAHNEDE...

17 Ocak Cuma günü duruşmalarını izlemeye gelen 300 işçiyi polis dağıtmak isteyince, BEKO İşçileri yiğitçe direndiler. İşçiler kadın, erkek döğüştü. Polisin üzerine yürüyen kadın işçiler «bize niye engel olmak istiyorsunuz? Hakkımızı aramak için geldik. Bizim yerimize siz dağılın» diye bağırdılar. Bunun üzerine polis elektrikli coplarını bir kere daha işçilerin üzerinde kullandı. Olaylardan sonraki duruşmada mahkeme işyerinde «gizli oy, açık tasnif» ile REFERANDUM yapılmasına karar verdi. İşçi tarafından istenmediği halde, sahtekârca yetki almak isteyen Cevher-İş, İşyerindeki bu oylamayı kaybedeceğini anlayınca, daha fazla rezil olmamak için yetki hakkından vazgeçti. Bugün BEKO işçileri, istedikleri REFERANDUM hakkını söke söke aldılar. Ancak ülkemizde milyonlarca işçi kardeşimiz henüz sendika seçme özgürlüğünden yoksundur. BEKO işçilerinin bu haklı mücadelesi referandum hakkının alınması yolunda bütün işçi sınıfımıza örnek olmalıdır! En demokratik hakkımız olan kendi sendikamızı «gizli oy, açık tasnif» le seçebilmemiz, yani REFERANDUM hakkımız tanınmalıdır! Bunun tamamlayacak olan işyeri güvenliğimiz ile ilgili demokratik olmayan bütün İş Kanunu maddeleri değiştirilmelidir! Açıkçası, mücadeleyi başarı ile yürüten öncü işçilerin işten atılmalarına sebep olan ve İşverene toplu işçi çıkarma yetkisini tanıyan 13, 17 ve 24.cü maddelerden oluşan İş kanunu değiştirilmelidir.

BEKO işçilerinin haklı mücadelesi, bütün işçi sınıfımıza ışık tutsun!

YAŞASIN REFERANDUM VE İŞ GÜVENLİĞİ!
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ YİĞİT MÜCADELESİ!

Viranşehir'deki Jandarma Zulmünü Kınıyoruz

Suriye sınırında, Ceylanpınar mevkiinde 11 Aralık 1974 günü yirmi vatandaşımız pusuya düşürüldü ve öldürüldü. Olay, hükümet yetkilileri tarafından kamuoyuna, «kaçakçılarla jandarma arasında olan müsademede dokuz kişi öldü» şeklinde aktarıldı. Oysa, olay hükümet yetkililerinin açıkladığı gibi değildi. Hükümet yetkilileri, açıkça halka yalan söyledi. Olayın gerçek nedenini halktan gizledi. Fakat bir süre sonra olayın gerçek nedenleri açığa çıktı. Kaçakçılarla jandarma arasında bir müsademe olmamıştı. Öldürülen dokuz kişi değil, yirmi kişi idi. Sonra öldürülenler, kaçakçılar değil, kaçakçılıkta sırt hamalı olarak adlandırılan yoksul köylülerdi. Bu yoksul köylü vatandaşlarımız, yaşayabilmek için sırt hamallığı yapmaktadırlar. Yani, esas kaçakçılık yapan tefeci - bezirganların, ağaların kaçak yüklerini karın tokluğu karşısında, hayatları pahasına taşımaktadırlar. İşte sırt hamallığı yapan bu yirmi yoksul köylü vatandaşımız, çatışma sonucu değil, pusu kurularak öldürülmüşlerdi. Yani doğrudan doğruya imha edilmişlerdi. Hatta teslim olan köylüler bile kurşunlanmıştı. Elleri ve kolları kurşunlarla dolu idi. Öldürülen köylülerin yakınlarına da, köyleri «Komando baskınına uğratılacağı söylenerek tehdit edildi.» Susturulmaya çalışıldı.

Bu katliam hareketi, tüm Türkiye çapında yoğunlaşan Amerikancı faşist saldırı ve tertiplerin bir parçasıdır. Bu katliam, İskenderun Demir Çelik Fabrikasında, Ülker Farikasında işçilere yapılan faşist saldırıların bir benzerinin yoksul köylüye yapılmasıdır. Bu saldırılar, giderek CHP sempatizanı Hüseyin Örek ile Proleter Devrimcisi Şahin AYDIN ve Kerim YAMAN'ın öldürülmesi ile daha da yoğunlaştı. Bugün daha da yoğunlaşmakta. Biz, Türkiye halkına yönelmiş bu hareketi lanetleriz. Amerikancı faşist saldırı ve tertiplere karşı mücadele için tüm sosyalistleri dayanışmaya demokrat ve yurtseverleri de güçbirliğine çağırırız. Faşizme karşı mücadele en acil görevimizdir. Viranşehir kaliamının gerçek sorumluları açığa çıkarılmalı, halka zulmetmekten yargılanmalıdır. Bunun için mücadele etmek, devrimcilik görevidir. Bu, faşizme karşı mücadele etmektir. Gerçek sorumluları bir bir tespit edip halka gösterelim, gerçek yüzlerini açıklıyalım. Hakettikleri cezayı alabilmeleri için mücadele edelim. Bütün sosyalistler, demokratlar ve yurtseverler olarak yekvücut faşist saldırılara karşı haktan bir duvar örelim. Fasistler anlasın ki, halkın gücü kendilerini bir kaşık suda boğar. Amerikan emperyalizmi ve ve işbirlikçi patronlar halkın bilinçlendiğini ve örgütlendiğini gördükleri ve kendi sömürücü iktidarları tehlikeye girdiği için faşizme başvuruyorlar. Bize düşen görev, halktan aldığımız güçle faşizme karşı mücadele etmektir. Halkın gücünün nasıl bir güç olduğunu göstermek, faşistlere korkulu günler yaşatmaktır. Bir daha Viranşehir olayı gibi bir olayın tekrarında faşistlerin halktan nasıl cevap alacaklarını göstermektir.

Yoksul Köylülük Devrimin Temel Gü

«YAKLAŞIK OLARAK 18 MİLYON İNSAN, YANİ HALKIMIZIN ÇOĞUNLUĞU, İLKEL, KISIR, SEFALET DÜZEYİNDE CÜCE TARIM İŞLETMELERİNDE, EN DERİN BİR YOKSULLUK İÇİNDE VARLIĞINI SÜRDÜRMEKTEDİR.»

«TÜRKİYE'DE BUGÜN NÜFUSUN YAKLAŞIK OLARAK YARISINI TEŞKİL EDEN YOKSUL KÖYLÜLÜK, MUAZZAM BİR DEVRİMCİ GÜÇ TÜR. BU DEVRİMCİ GÜCÜ GEREKTİĞİ GİBİ HESABA KATMAYAN HER STRATEJİ, DAHA BAŞINDAN BAŞARISIZLIĞA MAHKÛMDUR.»

«YOKSUL KÖYLÜLÜK, ŞEHİR VE KÖY PROLETAR DER BİRLİĞİ DURUMUNDADIR. ONUN BU DUR SİNDE DE YANSIYACAKTIR. BİLİMSEL SOSYALİ KUŞANMIŞ OLAN PROLETER DEVRİMCİ PARTİ, YASININ ÖNCÜ MÜFREZESİ OLMAKLA YETİNEM

Türkiye'de nüfusun dörtte üçü, yani yaklaşık olarak 25 milyon insan tarımla geçinir. Ve bunun % 69'u tarıma elverişli toprakların ancak dörtte birini işletmektedir. Tarım proleteryasının (Tarım işçisi) genellikle büyük tarım işletmelerinde çalıştığını kabul ederek yoksul köylü sınıflandırması dışında tutarsak bu duruma göre, yaklaşık olarak 18 milyon insan, yani halkımızın çoğunluğu, ilkel, kısır, sefalet düzeyinde cüce tarım işletmelerinde, en derin bir yoksulluk içinde varlığını sürdürmektedir. Türkiye toplumunda yoksul köylülük en çok ezilen kitledir. Bu bakımdan işçi sınıfımızı bile geride bırakır. Öyle ki, Türkiye'de yoksul köylü durumundan şehir proletaryası durumuna geçiş, köy emekçisinin hayatında özlenen bir değişikliktir. «Ayı ini köyler»'den gelen köylü ailesi için sekiz-on canın barındığı gecekondu kulübesi, toprak yolunda, akar çeşmesi ile, tepesinde yanan küçük elektrik lâmbasıyla, fırında has ekmeğiyle, çocuğu için ilkokulu, yazlık sinemasıyla, dünya cenneti gibi gelmektedir. Şehir ve köy arasındaki uçurum, hiç değilse bir süre için proleterleşen köylünün bilinçlenmesini geciktiren bir etken olmaktadır.

Sınıfların belirlenmesinde temel ölçüt, sınıfın mülkiyet ilişkilerindeki yeri olmakla birlikte, bunu, devrimci bilinci tayin eden bir kalıp olarak almak, sömürü, zulüm ve yoksulluk gibi etkenleri hesaba katmamak yanlış bir tutumdur. Tarihte, yoksul düşen soyluların, soyluluklarına rağmen, emekçi halka yaklaşarak devrimci kesildikleri; zengin soyluların ise, aynı sosyal kökenden geldikleri halde, karşı-devrimci olarak onların karşılarına dikildikleri ve bu mevzilenmede, varlıklı olup olmamanın tayin edici etken rolünü oynadığı çok görülmüştür. Gelişmiş kapitalist ülkelerde burjuvazi, işçi hareketini soysuzlaştırmak için, işçinin devrimci bilincini törpülemek için, azçok varlıklı bir işçi zümresi, bir işçi aristokrasisi (yani yaşama seviyesi yüksek işçi) yaratma çaresine baş vurmuş ve bu girişiminde başarı sağlamıştır. Çünkü batılı kapitalist bilmektedir ki, işçinin ve genellikle emekçinin yoksulu devrimci olur, Aristokratı ise, ılımlı-reformist olur.

Yoksul köylülüğün proleterleşmeyi bir ölçüde kurtuluş sayması olgusu, Türkiye gibi ülkelere özgü bir haldir. Bu yüzdendir ki biz, Türkiye'de, genel olarak köy küçük-burjuvazisinin (az-çok toprağı olan köylü) ve özel olarak da yoksul köylülüğün durumunu değerlendirirken tarihi şartları dikkate almalıyız. Başka zamanlarda başka tarihi şartlarda Avrupa küçük-burjuvazisi için söylenmiş olan ve o tarihi şartlar için kesinlikle doğru olmakla birlikte bizim gerçeklerimize uymayan sözleri tekrarlamakla yetinmek gibi bilimselliğe aykırı bir yolu tutamayız. Türkiye'de köylülüğün durumunu devrim açısından incelerken zaman ve mekân unsurunu hesaba katmadan, aktarmalarla, bir çözüm bulmaya kalkarsak çok yanılırız. Yapılacak şey, burada da sosyalizmin bilimsel metodunu, yaratıcı bir ruhla ve yürekle Türkiye gerçeklerine uygulamaktır.

Türkiye'de bugün nüfusun yaklaşık olarak yarısını teşkil eden yoksul köylülük, muazzam bir devrimci güçtür. Bu devrimci gücü gerektiği gibi hesaba katmayan her strateji, daha başından başarısızlığa mahkûmdur. Yoksul köylülüğün Türkiye toplumunun en yoksul, en büyük mahrumiyetlere göğüs geren, ençok ezilen kitlesi oluşu, onun devrimci niteliğini tayin eden bir etkendir. Yoksul köylü, başkasını sömürerek değil, kendi emeği ile geçinen bir kitledir. Kendisini yoksulluğuna bağlayan bir zincir olan cüce ve kısır köylü ekonomisinin gerektirdiği bir kıraç tarlaya ve bazı ilkel tarım araçlarına sahip olduğu gerekçesi ile, yoksul köylü ile proleterya arasına aşılmaz duvarlar çekilemez. Bir kere bu kitlenin pek önemli bir kısmını yarı-proleterler teşkil eder. Ve bu yarı proleterlerin proleter yanı çok kez ağır basar.

Geçen yüzyılın ortalarında Avrupa şartlarında ortaya atılan «Bütün dünya işçileri birleşiniz! Zincirlerinizden başka kaybedecek bir

şeyiniz yok.» Sloganını bugünün Türkiyesi şartlarına uygulayarak diyebiliriz ki, bizde yoksul köylülüğün, sömürü düzenine karşı birleşmekle kaybedeceği şey, şehir işçisinin kaybedeceği zincirlerinden daha da ağır bir zincirdir. Yoksul köylülük, tıpkı proletarya gibi mutluluğu ancak sosyalist düzende tadacaktır. Çünkü en köklü bir toprak reformu bile büyük toprak sahiplerinin tahakkümüne son veren en başarılı bir demokratik devrim uygulaması bile, geniş yoksul köylü yığınlarına ancak kısa vadede bir nefes alma imkânı sağlayabilir. Ama yoksul köylülüğün meselesine bir çözüm getiremez. Kesin çözümü sosyalist devrim getirecektir. Onun için sosyalist düzen, Türkiye yoksul köylülüğünün de düzenidir.

Yoksul köylülük gibi muazzam bir devrimci kitleyi bilinçlendirme ve örgütlendirme; onun faal bir güç olarak devrimci eyleme katılmasını sağlama görevi, proleter devrimci hareketin omuzlamak zorunda olduğu bir görevdir. Yoksul köylülük, şehir ve köy proleteryasıyla kaynaşma ve kader birliği durumundadır. Onun bu durumu, siyasi örgütlenmesinde de yansıyacaktır. Bilimsel sosyalizmin ideolojik silahı ile kuşanmış olan proleter devrim-

CÜ

...IYASIYLA KAYNAŞMA VE KA-
...IUMU, SİYASİ ÖRGÜTLENME-
...ZMİN İDEOLOJİK SİLAHI İLE
... SADECE TÜRKİYE PROLETAR-
...EZ.»

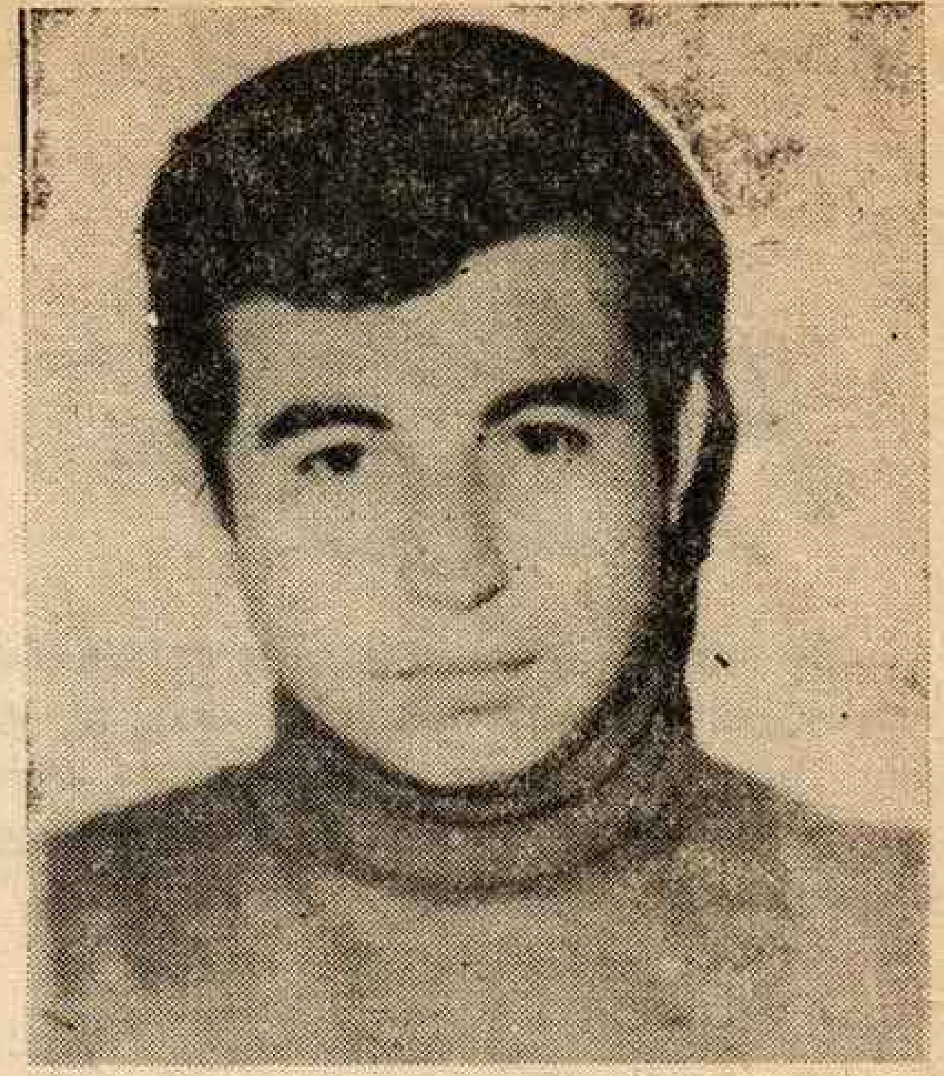

...ci parti, sadece Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi olmakla yetinemez. Bu parti, yoksul köylülüğün de siyasi örgütü olarak, saflarında yoksul köylülüğün en bilinçli, en fedakâr devrimci çocuklarına yer verecektir. Yoksul köylü kitleleri ile en sıkı bağlar kurabilen ve bu kitle içinde öncü görevini yerine getirebilen bu militanlar, proleter devrimci parti içinde işçi kardeşleri ile her bakımdan eşit olarak saf tutacaklardır.

Sosyalizimin bilimi her ne kadar, işçi sınıfının sömürüsü üzerinde yükselen kapitalizmin yarattığı yoksulluk ve soysuzlaşmaya karşı proleteryanın mücadelesinden hareket ederek, kendinden önce birikmiş olan bilgi temeli üzerinde kurulduysa da, onu işçilerin tekelinde birşey olarak düşünmek yanlıştır. Bilimsel sosyalizm bütün ezilenlerin ideolojik silâhıdır.

Türkiye şartlarında yoksul köylülüğün proleter devrimci siyasi örgütle ilişkisi, proletarya dışındaki öteki sınıfların ilişkisinden çok farklıdır. Çünkü Türkiye şartlarında proleter devrimci örgüt, yalnız işçilerin değil, yanlız yarı proleterlerin değil, aynı zamanda yoksul köylünün de öz örgütü olmakla yükümlü bulunmaktadır.

Ali Kayahan'ı Anıyoruz

Ali Kayahan, 1947 yılında Balıkesir-Gönen'de doğdu. Gençliğin bağımsızlık ve gerçek demokrasi mücadelesinin hızlandığı 1968 yılında Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi (Yıldız) inşaat bölümüne kaydoldu. Devrimci düşünceleri benimseyerek halkın mücadelesinin yanında yerini aldı. İşkence altında öldürüldüğü tarih olan 6 Şubat 1973'e kadar devrimci eylemin içinde mütevazi bir militan olarak görevini yerine getirdi. Bir süre İDMMA Öğrenci Birliği ve Fikir Kulübünde çalıştı. 1970 Eylülünde faşistlere karşı direnirken yakalandı. 6136 yasaya muhalefetten üç yıl hapse mahkum oldu. En ağır terör şartlarının hüküm sürdüğü 1970-72 yılı arasında, izlediği siyasi çizgiden sapmadan bir devrimci vekar içinde hükümlülüğünü tamamladı. Faşizmin fiili ve ideolojik saldırısı sonucu herkesin her gün yeni görüşlerle ortaya çıktığı şartlarda, o vaktini proleter devrimci bilincini tamamlamakla geçirdi. 1972 Ekiminde meşruten tahliye edildi. 1972 Ekiminden yakalandığı tarih olan 1973 Şubatına kadarki dört aylık sürede faşizme karşı halkın direnişinin örgütlendirilmesi çalışmalarında kendisine düşeni yaptı.

Ali Kayahan'ın ölüm tarihi kesin olarak belli değildir. Yalnız Şubat ayı onun öldürüldüğü aydır. Çünkü Ali Kayahan 6 Şubat 1973 günü Haseki durağında pusu kuran siyasi polis ve kontrgerilla adlı kanunsuz örgüt tarafından yakalandı. O, kontrgerillada konuşmadığı için öldürüldü. Haziran Hareketi davasında arkadaşları, onun öldürüldüğünü açıkladılar, cesedinin ailesine verilmesini istediler. Ali Kayahan'ın cesedi halen tek kayıp cesettir. Siyasî cinayetler örtbas edilemez. Sorumlular bulunup cezalandırılmalıdır.

Ali, kontrgerillada konuşmadığı için öldürüldü. O, devrimci şerefini yüce tuttu. O, halkının kurtuluşu için anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelede döşüşen, PROLETER DEVRİMCİ HAREKETİN bir neferidir. Hareketin gerçek söz sahipleri de ALİ KAYAHAN gibi en ön safta dövüşen ve ölümü küçümseyenlerdir. Onu, ölümünün üçüncü yılında saygıyla anarız. Anısı, mücadelesi ve kişiliği tüm devrimcilere önder olsun.

Çeşmealtı Köylüleri Direniyor

Çanakkale'nin Biga ilçesine bağlı Çeşmealtı köylüleri devlet topraklarını zorla işgal eden Kargı Çiftliği sahiplerine karşı dişe diş bir mücadele veriyor. Köylülerin bu mücadelesi geri bir tarım ülkesi olan Türkiye'de yoksul köylülüğün süregelen mücadelesinin bir devamıdır.

Bu mücadeleyi şöyle özetleyebiliriz: 150 hanelik bu köyde 700 yoksul köylü yaşıyor. Toprakların dağılımı öylesine adaletsiz bir ölçüdedir ki kişi başına üç dönüm toprak düşerken Kargı Çiftliği'nin mülkiyetindeki toprakların miktarı 96.000 dönümdür. Çiftlik sahipleri bununla da yetinmeyip, 12.550 dönümlük devlet ormanını yakarak işgal ediyorlar ve ayrıca 8.000 dönümlük Vakıf arazisini de mülkleri gibi kullanıyorlar. Bu kanunsuzluklara karşı direnen köylülerden sekizi günlerce cezaevinde tutuldu.

Köyün eski muhtarı Ali Çetin çiftlik sahiplerinin toprakları gaspetmesine karşılık 1927 tarihli tapuları gösteriyor ve bu toprakların zorla işgal edildiğini söylüyor.

Yoksul köylülerin bu güne kadar süregelen toprak ve demokrasi uğruna mücadelelerinde olduğu gibi bu olayda da çiftlik sahipleri haksızlıklar karşısında susmayan ve direnenlerin üzerine jandarmaları, bu da yetmediği zaman kiralık adamlarını saldırtıyor.

Son olarak yapılan müracaatlar üzerine Orman Bakanlığı Müfettişleri Çeşmealtı Köyü'nde inceleme yapıyorlar. Onlar incelemeyi yapadursun, köylüler toprak için direnmeyi sürdürmelidir. Köylülerin mücadelesi öylesine güçlü olmalıdır ki, bu yetkililer bile ağaların yararına herhangi bir davranışta bulunmaya cüret edememelidirler. Köylü toprak reformunu mücadelesi sonucu söke söke gerçekleştirmelidir.

Köylüyü topraklandırma, yani siyasi demokrasinin birinci şartı olan toprak reformunu hükümet tepeden kararnamelerle yapamaz, gerçek toprak reformunu köylüler kendi elleriyle yaparlar.

EMEKÇİNİN KOŞESİ

— 1 —

Bu sayıdan itibaren gazetemizin bu köşesini işçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadesine ilişkin sorunların incelenmesine ayırıyoruz. Bu sorunlara gücümüzün yettiğince açıklık getirmeğe çalışacağız.

Günümüzde sendikal mücadele yeni boyutlara ulaşıyor. «Partiler üstü politika» palavrası artık işlemez oldu. Sarı sendikacılığa karşı, dürüst sendikacılık uğruna mücadele bu yolda birçok şehit verdi.

Bu sayıdaki konumuz, SENDİKA NEDİR?, ve BUGÜNÜN ŞARTLARINDA SENDİKACILIK NASIL OLMALIDIR?

İnsanlar çağlar boyunca, kendilerini sömürenlere karşı ancak topluca mücadele ederek karşı koyabilmişlerdir. Yaşadığımız kapitalist toplumda da işçi sınıfı sömürücülerine karşı **birlik halinde mücadele** etmek zorundadır. İşte işçi sınıfının kapitalistler karşısında etkili bir şekilde ekonomik mücadele verebilmesi için güçlerinin birleşmesinden doğan birliklere SENDİKA denir.

Bugün ülkemizde bellibaşlı iki konfederasyon var. DİSK ve Türk-İş; ayrıca bu ikisinin dışında Bağımsız Sendikalar da önemli sayıda işçiyi çatısı altında birleştiriyor. Bu iki ana işçi kuruluşu oldukça farklı sendikal anlayışların temsilcisidirler. Türk-İş yönetimi işçi sınıfının hak ve çıkarlarını patronlara peşkeş çeken Amerikancı sarı sendikacılığın temsilcisidir. DİSK ise işçi sınıfının bir ölçüde dürüst sendikacılık özlemlerinin yansımasıdır .Bu iki kuruluşun ayrıntılı bir şekilde incelenmesini ilerdeki sayılarda yapacağımız için yazımızın bundan sonraki kısmında bugünün şartlarında sendikacılık anlayışı ne olmalıdır meselesi üzerinde duracağız.

Yukarıda belirttiğimiz gibi sendikalar işçi sınıfının ekonomik mücadele araçlarıdır. Ve çalışma hayatının işçilerin hak ve çıkarları doğrultusunda düzenlemesi için mücadele etmekle görevlidir. Ama sadece ekonomik mücadeleyi dürüst sendikacılık ölçüleri içerisinde sürdürmek yeterli midir? Eğer sacede ekomik mücadele ile yetinilirse işçi sınıfının sorunlarına ne derece sağlıklı çözümler bulunabilir? Bu soruları cevaplayalım: Elbetteki sadece sendikal mücadele ile yetinmek yeterli değildir. Bu konudaki düşüncemize açıklık kazandırmak için bilimsel sosyalizmin kaynaklarına baş vuralım.

«İşçilerin ücret zammını almak, çalışma ve hayat şartlarını daha iyiye götürmek için, patronlara karşı verdikleri tek tek mücadele politik mücadele değildir. İşçilerin mücadelesi ancak bütün ülkenin işçi sınıfının başta gelen temsilcilerinin tek bir sınıf olarak kendilerinin bilincine vardıkları ve tek tek patronlara karşı değilde, tümüyle Kapitalist sınıfa ve o sınıfı destekleyen hükümete yönelmiş bir mücadeleye giriştikleri zaman sınıf mücadelesi haline gelir.»

Aktardığımız bölümden de anlaşılacağı gibi işçi sınıfının mücadelesine dar sendikacı kafası ile bakılamaz. Yani işçi sınıfının mücadelesinden yalnızca ücret zammı almak veya hayat şartlarının iyileştirilmesi anlaşılıyorsa, açıktır ki, bu anlayış kendisini işçi sınıfı mücadelesinin kısa vadeli talepleriyle sınırlayan kişilerin anlayışıdır. Kimi durumlarda da sendikalar siyasi mücadeleyi de belirli ölçüler içinde vermeye çalışırlar. Ama mesele bazı zamanlarda sınırlı bir siyasi mücadeleyi vermek değildir. Önemli olan işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin siyasi mücadelesinden ayrılmaz bir bütün olduğunu kavratabilmektir. Bu durumu şöyle örnekleyebiliriz:

Ücret zamları alarak işçi sınıfı kurtulabilir mi? Biz bu soruya HAYIR cevabını vereceğiz. Çünkü patronlar, toplu sözleşmelerle işçilere verdikleri zamları en kısa zamanda malların fiatlarına eklemektedirler. Biraz daha derinleştirelim: Diyelim ki, bir dokuma fabrikasında çalışıyoruz. Ücretlerimize zam aldık. Tabii patron kısa bir zaman sonra kumaş fiatlarına zam yapacaktır. Kumaşı kimler kullanıyor? Gene biz işçiler. Sözgelimi, yağ fabrikasında çalışan işçiler, Demir-Çelik fabrikasında çalışan işçiler, ayakkabı fabrikasında çalışan işçiler, fırınlarda çalışan işçiler, artık bizim dokuduğumuz kumaşları daha pahalı alacaklardır. Bir başka deyimle, aldığımız ücret zamları, öteki işçi arkadaşlarımızın cebinden çıkacaktır. Ayakkabı fabrikasında çalışanlar zam alsa, ayakkabı fiatlarına zam yapılacak, ayakkabı kullanan işçiler bir çift ayakkabı için daha fazla para ödeyip, o işçi kardeşlerimizin aldığı zamları farkına bile varmadan BİZ İŞÇİLER cebimizden ödiyeceğiz.

Sözün kısası biz ücretlerimize zam alacağız, patronlar bu zamları hemen mallarının üzerine zam koyup bize verdikleri bu zammı geri alacaklar. Görünüşte ücretler yükseklecektir. Ama aslında değişen bir şey olmıyacaktır.

Fakat bu asla ücret zammı almıyalım, hiçbir yararı yoktur anlamına gelemez. Elbette ücretlerimizin yükselmesi için kıyasıya mücadele edeceğiz. Edeceğiz çünkü biz işçiler ekonomik mücadelemizin siyasi mücadelemizden ayrılmaz bir parça olduğunu biliyoruz.

Bu örnekten de anlaşılacağı gibi, **işçi sınıfının** sadece ekonomik mücadelesi, onun kurtuluşu için yeterli değildir. Ülkemizdeki sarı olanından olmayanına kadar çoğu sendikada görülen özellik, siyasi mücadeleyi ekonomik mücadele ile birleştirmeden işçi sınıfına anlatmaktır.

Bu saydığımız yanlış eğilimlerin ana nedeni de işçi sınıfına bilincin dışarıdan verileceği gerçeğinin kavranamamasıdır. Bu konuda yine Bilimsel Sosyalizm'in kaynaklarına baş vuralım;

«Bu bilinç onlara (İşçi sınıfına) dışarıdan ulaştırılmalıydı. Bütün ülkelerin tarihi göstermiştir ki, işçi sınıfı sadece kendi çabaları ile ancak sendikacılık bilincini geliştirebilir. Yani sendikalar içinde birleşmenin, işverenlere karşı mücadele etmenin ve hükümeti işçi kanunlarını kabul etmeye zorlamanın v.s. gerekli olduğu bilincine erişebilir.» Yukardaki bölümdende anlaşılıyorki; İşçi sınıfı ekonomik mücadelesi ile ancak sendikal mücadele bilincini geliştirebilir. Oysa işçi sınıfının en çok ihtiyacı olduğu bilinç, onun sınıf olarak siyasi bilincine kavuşmasıdır. Söz konusu bilinçte kendisine sadece sendikal mücadele ile değil, siyasi mücadele içinde verilebilir. Bu da ancak işçi sınıfının öncü müfrezesi niteliğindeki bir parti ile mümkündür.

Bugünün şartlarında işçi sınıfının dürüst sendikacılık özlemlerinin yansıması olan sendikalar, yukarda sözünü ettiğimiz yanlış eğilimlerden kaçınarak; İşçi sınıfının sadece ekonomik mücadelesi ile yetinmeyerek onun siyasal mücadelesini de gerektiği gibi verebilmelidir.

İşçi sınıfının siyasi bilinçlenmesini hızlandırmak; REFERANDUM, İŞ GÜVENLİĞİ, GENEL GREV, DAYANIŞMA GREVİ haklarının kazanılması yolunda daha aktif mücadele ile olur. Daha da önemlisi bugünün şartlarında Faşizm'in tezgahlanması gayretleri karşısında; İşçi sınıfı örgütlü şekilde mücadele edebilmek için FAŞİZM'E KARŞI GÜÇBİRLİĞİ çalışmalarına var gücüyle katılmalıdır. Bu konuda suskun kalmak demek, işçi sınıfının ekonomik ve siyasal haklarının Faşizm tarafından çiğnenmesine göz yummak demektir.

Devam edecek

AMERİKAN YARDIMI

Sayfa 7'den devam

necektir. Fabrika kapılarına gelen panzerler Amerikan yardımı olmadan hareket edemeyeceklerdir. Yeni panzerler satın alamayacaklardır.

Bunun için ABD ile Türkiye arasındaki ulusal bağımsızlığa aykırı BÜTÜN İKİLİ ANLAŞMALAR FESH EDİLMELİDİR. Bu anlaşmalarla kurulan ÜSLERE, TESİSLERE, EL KONULMALIDIR.

Türkiyeyi iradesi dışında çıkacak bir nükleer savaşta ilk dövülecek hedef durumuna getiren NATO ÜYELİĞİ ve NATO'yu tamamlayan CENTO ÜYELİĞİ DURUMUNA SON VERİLMELİDİR.

Amerikan emperyalizminin şehirdeki müttefiki işbirlikçi sermayenin emekçi halkı sömürme, ona tahakküm etme olanakları elinden alınmalıdır. Yabancı şirketler, dış ticaret, bankacılık, sigortacılık, montaj ve ambalaj sanayii, madenler, petrol millîleştirilmelidir.

Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin kaçınılmaz görevi Toprak Reformu en köklü biçimde ve en kısa bir süre içinde gerçekleştirilmelidir. Bu uğurda, şehir ve köy emekçileri, tüm yurtseverler mücadele etmelidir.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE!

Amerikan yardımı halk düşmanlarına yardımdır

Son günlerde gazetelerin baş sütunlarında sık sık, «Amerika yardımı kesti, kesecek» «Amerika, Kıbrıs'tan asker çekmezsek yardımı kesiyor» v.b. gibi haberlere raslıyoruz. Bunun yanısıra, kendisine «Milliyetçi» diyen Gayri-milli sağ cephe partileri ve hükümet söz cüleri, Amerika ve onun yardımı olmadan yapamayacaklarını belirtiyorlar. «Amerika bize yardımı kesemez», «hiçkimse bizi yardımsız bırakamaz» diyorlar. Hatta bazıları, yurtsever görünmeye çalışıyor «bu bir iane değildir» diyerek gerçeği bile belirtiyorlar. Gerçekten Amerikan yardımı bir iane değildir. Çünkü, Amerikanın Orta-Doğuda ücretli jandarmalığını yapıyoruz. Bu ücret «yardım» adı altında gönderilen Amerikan ordusunun hurda savaş araç ve gereçleridir. Hem bu araç ve gereçler, Türkiye'ye sanki yeniymiş gibi, fabrika ilk çıkışı kıymetleri üzerinden tesbit edilen bir fiatla satılmaktadır. İşte yoksul halkımıza «yardım» diye yutturulan budur. Bu yardım yoksul halkımızın düşük gelirlerinden kesilen vergilerle meydana getirilen devlet bütçesinden ödenmektedir. Budur Amerikan yardımının kaynağı.

AMERİKAN YARDIMI KİME HİZMET EDİYOR

Amerika Birinci Dünya savaşında olduğu gibi, bağımlı ve yarı-bağımlı ülkeleri kendi çıkarları doğrultusunda bir savaşa hazır tutmak ve zamanı gelince savaşa sürmek için yardım yapıyor. Bu savaşın kime karşı verileceği belli; bu savaş kapitalist dünya zincirinden kopmuş, sosyalizm yolunda ilerleyen ülke halklarına karşı verilecektir. Burada ulusumuzun gerçek yeri sömüren ve ezen emperyalist ülkelerin safı değildir. Bağımsızlık, gerçek demokrasi ve sömürüsüz toplum mücadelesi veren ülkelerin safıdır. Oysa Amerikan emperyalizminin, Türkiye'nin rızasını dahi almadan başlatıcağı bir savaşta, NATO emrindeki Türk Silahlı Kuvvetleri kendini otomatik olarak savaşın içinde bulacaktır. Yani Türk Ordusu, emperyalist Amerikanın çıkarları uğruna savaşacaktır. Zaten Türkiye'deki yollar, üsler, radarlar ve bütün tesisler bu çıkarlara uygun olarak planlanıp inşa edilmiştir. Amerikan saldırı üsleri Anadolu'nun çevresinde, bağımsızlık savaşı veren halklara yöneliktir.

Türkiye bu durumuyla bağımsızlık mücadelesi koşulları içinde bulunan Orta - Doğu halklarının bağrında bir Amerikan süngüsü gibidir.

Türkiyeye yapılan Amerikan yardımı karşılığında istenen, 40 milyon nüfusumuzla Emperyalist dünyanın çıkardığı bir savaşta, savaş zayiatı olmamızdır. Bu NATO'nun esnek mukabele stratejisinin gereğidir.

Ayrıca en yetkili kimse, eski hava kuvvetleri komutanı Muhsin Batur «Yardımın kesilmesi ilk adımda hava kuvvetlerini, daha sonra da deniz ve kara kuvvetlerini etkiliyecektir. Üç ile altı ay içinde bütün hava kuvvetleri havalanamaz hale gelecektir. Sadece yardım değil satışlar da durdu. Parasını bütçemizden ödemekte olduğumuz Fantom uçakları da verilmiyor. Zaten yardım azalıyordu. Saşların durdurulmasının anlamı daha geniş. Bu artık Amerika'dan paramızla bile silâh alamıyacağımızı gösteriyor.» diyor.

Bab-ıali basını «Aman yardım kesilmesin» anlamında yayın yapıyor. Amerikan yardımının kesilmemesini istemek, Türkiye'nin savunmasının bu bağımlı durumunun sürmesinden yana olmaktır. Türkiye'nin savunmasını Washington'un iki dudağından çıkacak bir red yada kabul sözüne bırakmak milli savunmayı baltalamaktır.

TAM BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYE GERÇEK OLACAKTIR

Türkiye bugün ikili anlaşmalar, üsler, tesisler, yardım yoluyla ABD emperyalizmine bağımlı duruma getirilmiştir. ABD emperyalizminin ve işbirlikçisi patronların halk düşmanı, işçi düşmanı politikalarına hizmet eden Amerikan Yardımı'nın kesilmesi yurtseverleri sevindirmiştir. Çünkü işbirlikçi patronlar işçilere karşı yürüttükleri mücadelede yardımsız ve daha güçsüz olacaklardır. İşçilerin patronların panzerine, coplarına karşı direnişleri güçle-

Devamı 6'da

İşçilere saldıran faşistler ateşle oynuyor

İşçi sınıfının insanca bir hayat için bağımsızlık ve demokrasi uğrunu mücadelesi bir çığ gibi büyüyor. İşçiler işbirlikçi patronlara, sarı sendikalara ve onların her türlü baskı kuvvetlerine karşı kıyasıya mücadele ediyorlar. Buna karşılık, son günlerde bilinçlenen ve örgütlenen işçilere karşı baskılar ve saldırılar artıyor. İşçiler bıçaklanıyor, en bilinçli ve en kararlı işçiler işten atılıyor. İşçilerin hiçbir iş güvenliği yok. Son günlerde iş kanunun 13,17 ve 24 üncü maddelerine göre işten atılmalar daha da arttı.

• Cerrahpaşa işçileri sorunlarını görüşmek üzere dekanlığa bir muhtıra verdiler. Kendi sorunlarını görüşmek için bahçede toplanan işçileri yıldırmak istiyen sarı sendika (Türk-İş üyesi Sağlık-İş) faşist komandoları çağırdı. Faşist komandolar geldi, fakat binin üzerinde işçinin tek vücut olarak karşılarına dikilmesi üzerine kaçıp gittiler. Ancak yolda yakaladıkları iki işçiyi bıçakladılar. Oradan da Vatan DMMA'ne geçtiler. Devrimci öğrencilere pusu kurarak, Kerim YAMAN'ı öldürdüler. Bu olay işçinin de öğrencinin de ortak düşmanın bir olduğunu en açık biçimde gösterir. Faşist zorbalar tüm emekçi halkın düşmanıdır. Adana'da öldürülen İşçi Hüseyin Örek, İstanbul'da Cerrahpaşa'da bıçaklanan sağlık işçileri, öğrenci Şahin'lerle, Kerimlerle kader birliği durumundadır.

• Demir-Döküm Fabrikasında, 105 işçi işten çıkarıldı. İşten atılanlar, en bilinçli ve en kıdemli işçilerdir. İşbirlikçi patron Vehbi Koç'un fabrika yöneticileri, işçileri bölebilmek için bu yola başvurdu. Yakında Demir-Döküm'de toplu sözleşme başlayacak. Bilindiği gibi bu güne kadar Demir-Döküm'de her toplu sözleşme görüşmesi olaylı geçmiştir. Her toplu sözleşmede, işçiler şanlı mücadeleler vererek patronları geriletti. Bunu bilen patron, işçilerin birliğini bozabilmek için öncü işçileri işten çıkardı. Ama Demir-Döküm işçileri, dışta ve içte birbirlerini koruyorlar. İşbirlikçi patronlara ve sarı sendikacılara karşı kararlı bir şekilde direniyorlar.

• Geçtiğimiz ay Ankara'da Tepe Mobilya fabrikasında 17, Kartal'da Altaş Gedore'de 11, Esaş'ta 33, İzmir'de Kimtaş Kireç Sanayiinde 9 işçi işten çıkarıldı. Halen de işten çıkarmalar devam etmektedir. Kimtaş işçileri açlık grevi yaparak bu duruma karşı direndiler.

• İşçiler sendika seçme özgürlüğü hakkını kullanabilmek için de işbirlikçi patronlara ve sarı sendikalara karşı direniyorlar. 300 BEKO işçisi sendika seçme özgürlüğü için Adliye Sarayı'na kadar yürüdü. Mücadele başarı ile sonuçlandı.

• Epengle işçileri, sendikal özgürlük için mücadelelerinde üçüncü aylarını da doldurdular. İşçiler, patronun işçileri işten atmasını ve sendikal özgürlüğün kısıtlanmasını protesto için Vilâyet'e kadar bir sessiz yürüyüş yaptılar. İkisi kadın 10 işçi açlık grevine başladı. İşçiler haklarını alabilmek için sonuna kadar direnişe kararlı olduklarını söylüyorlar.

• Site Yurdu işçileri, sendika seçme özgürlüğü ve toplu sözleşme hükümlerinin kendilerine de uygulanması için direnişe geçtiler. Öğrenciler işçileri destekledi. Bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş sırasında iki kişi gözaltına alındı. Fakat sonunda işçiler haklarını elde ettiler.

• İ.Ü. Tıp Fakültesi Çapa Kliniklerinde ikibini aşkın işçi direnişe geçti. Dekanlığa memur olmadıklarını, işçi olduklarını bildirdiler. Haklarını alabilmek için mücadeleye giriştiler. Dekanlık sonunda işçilerin isteklerini kabul etmek zorunda kaldı.

• Kırılmaz Cam işçileri, patronları ve sarı sendikalara karşı direniyorlar. İşçiler patronun işten atma tehditlerine boyun eğmiyor. Üyesi bulundukları Hür Cam-İş'le patronun toplu sözleşme görüşmelerine başlaması için direniyorlar. Patron, işçilere «sarı sendika Kristal-İş'e üye olursanız Toplu sözleşme görüşmelerine oturururum.» demektedir. İşçiler, patronun bu istemine ve fabrikayı kapatma tehditlerine boyun eğmiyorlar.

• Kimtaş Kireç Sanayi işçileri direnişe geçti. İşçiler toplu olarak DİSK üyesi Keramik-İş'e üye oldular. Bunun üzerine patron 9 işçiyi işten attı. Referandum yapılmasını istedi, ama refarandumu Keramik-İş kazandı. İşçiler işten atılan arkadaşlarının tekrar işe alınması için direnişe geçtiler.

• Kâğıthane'de bir tekstil fabrikasında sendikalaşmak isteyen işçiler işverenin direktifiyle işten atıldılar. İşçilerin sendikalaşma mücadelesi sürüyor.

• İşçiler sendikal özgürlük hakkı için, iş güvenliği için, anti-demokratik iş kanununun 13, 17 ve 24. maddelerinin iptali için mücadele ediyorlar. İşçilerin bu haklı mücadeleleri, tüm işçi sınıfının tek yumruk gibi birleşmesi ile gerçekleşir. Ama bu da yetmez. İşçiler Amerikancı faşist saldırılara ve tertiplere karşı da tek yumruk olabilmelidir. Emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin faşist saldırı ve tertiplerini işçi sınıfı birleşip etkisiz hale getirmeli. Amerikancı faşistler, işçilerin gücünün ve bilincinin ne olduğunu göreceklerdir.

Fabrikalarda faşist zorbalık yasalaştırılıyor

İşçi sınıfının ekonomik ve siyasal mücadelesi geliştikçe, işbirlikçi patronlar bu mücadeleyi bastırabilmek için ellerinden gelen her zorbalığa baş vurmaktan çekinmezler. Bu sebeple, son günlerde kendi hükümetlerine «Müesseselerde özel koruma teşkilatı» adı altında bir kanun çıkarttırmak istiyorlar. Amaçları; işçi sınıfının ekonomik ve siyasal her türlü hak ve taleplerini, daha fabrika içindeyken boğdurtmak. İşçi sınıfımızın ekonomik mücadelesi sırasında başı çekmiş, önder nitelikte devrimci işçi kardeşlerimizi sindirmek... Yani biz; insanca yaşamak ve emeğimizin karşılığını almak için grev yapacağız, patron da (candarması ve polisi yetmişyormuş gibi) özel olarak beslediği eli coplu, beli tabancalı faşist köpeklerini üzerimize salacak. Biz de onlara karşı gelmekle «kanun»lara karşı gelmiş olacağız. Grev yapamayacak, hak talep edemeyeceğiz. Bu gangsterler de «kanunu» temsil edecekler. Keyfilerince coplayacaklar, kurşunlayacaklar.

TÜRKEŞ'İN KOMANDOLARINA İŞ BULUNDU

Bu faşist kanun kabul edilirse, ÜLKÜ OCAKLI faşist komando bozuntuları, bu kez de kanunlara arkalarını dayayarak, her türlü yetkiyle donatılmış olarak, fabrika içlerinde aramızda dolaşacak. Ne kadar haklı olursak olalım, patron savunucusu polis ve candarmanın çabuk yetişemediği yerde; işçi, karşısında faşist komandolardan toplama özel gangster çetesini bulacak. Bu cinsten faşist silahlı müfrezeler zaten şimdiden var. Örneğin Murat Bayrak'ın fabrikasındaki işçiler bunları iyi bilir. Güdülen amaç, bu kanundışı çeteleri yasal duruma getirmektir.

İŞİN KAYNAĞI

İşçi sınıfı üzerinde uygulanmak istenen, faşist baskı metodlarının kaynağı nereden gelmektedir? İşbirlikçi patronlara bu ilhamı veren hiç şüphesiz sırtını dayadığı, akıl hocası Amerikan Emperyalizmidir. Amerikan Emperyalizmi bizim gibi bağımlı ve sömürülen ülkelere yalnız sermaye göndermez. Bu yoksul ülkelerin emekçi halklarının bağımsızlık ve demekorasi mücadelelerini engellemek, yok etmek için, çeşitli metodlar ve bu metodları uygulamak için uzmanlar da gönderir. Bu kanun tasarısı, o uzmanların önerdiği metodlardan biridir. Bilindiği gibi, işçi sınıfının ekonomik ve siyasal mücadelesine karşı gangsterlik metodlarının en yaygın ve en gelişmiş olduğu ülkelerin başında Emperyalist Amerika gelir.

Emperyalist sömürüden sus payı alarak varlığını sürdüren işbirlikçi sermaye; işçi sınıfının uzun yıllar süren mücadeleleri sonucu, egemen sınıflardan zorla aldığı grev hakkını Irmak hükümetine boğdurtmak istiyor.

İŞTE FAŞİZM BUDUR

Bu baskı kanunu özünde tüm emekçi halkımıza uygulanan faşist zulmün bir parçasıdır. REFERANDUM isteyen BEKO'lu işçiler üzerine POLİS gönderen, Viranşehirde yoksul köylümüze göz dağı vermek için sırt hamallarının üzerine CANDARMA süren, üniversitelerde faşist komando bozuntularına karşı kendilerini savunan gençler üzerine PANZER'leri saldırtan, ilerici kuruluşlara ve dergilere baskınlar düzenleyen ve son olarak bu faşist yasayı da çıkartmaya yeltenen sömürücüler ittifakını, kendisine politika alanında «Milliyetçi» adını takmış olan, gayri-milli, halk düşmanı cephe temsil ediyor.

Biliyoruz ki, işçi sınıfını daha da ezmek için çıkarılmak istenen bu faşist kanun tasarısı karşısında; yoksul köylümüz, devrimci gençliğimiz ve tüm demokratik kuruluşlar susmayacaklardır. Bunlar işçi sınıfının yanında yer alacaklar, görevlerini yerine getireceklerdir. İnanıyoruz ki, FAŞİZME KARŞI GÜÇBİRLİĞİ ancak böyle gerçekleşecektir.

EN KISA ZAMANDA BU FAŞİST KANUN TASARISI GERİ ALINMALIDIR. Hak ve isteklerimiz engellenemeyecektir. Tezgahlanan bu sinsice oyun karşısında susmayacağız. Değil faşist komandoların sermayenin bekçiliğini yapmada yasallık kazanma çabaları, fabrika kapılarına polis de dikilse, panzer de getirilse, candarma da konsa, işçi sınıfının mücadelesi durdurulamayacaktır. Fabrikalarda patronların silahlı müfrezeleri; karşılarında, sıkılmış tek bir yumruk gibi bütün işçi sınıfını bulacaklardır.

KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİ SERMAYENİN

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ DAYANIŞMASI!

KAHROLSUN AMERİKANCI FAŞİZM! BEKÇİLERİ!

Olaylar

- İstanbul Üniversitesinde polis karakolu kuruldu. Hatırlanacağı gibi, 12 Mart öncesinde de Üniversitelerde polis karakolları kurulmak istenmiş, Üniversiteler bu isteği reddetmişlerdi. 12 Mart döneminde bu istek fiilen gerçekleştirildi. Bugün de tekrar Üniversitelere sessiz sedasız polis karakolları kuruldu. Amaç açık, devrimci öğrenci ve Üniversite öğretim üyelerini baskı altında tutmak, yıldırmak.

- 23 Ocak 1975 günü Kerim Yaman'ın faşistler tarafından pusuya düşürülerek öldürülmesi üzerine, tüm İstanbul Yüksek Okul ve Üniversite öğrencileri İstanbul Üniversitesi Merkez binasında yapılacak törene katılmak üzere toplanmaya başladılar. Bu arada Yıldız DMMA'da yapılan forumu dağıtmak isteyen bir avuç silahlı faşist, binlerce devrimci öğrenci tarafından tesirsiz hale getirilmiş, Polislerin gelmesi üzerine üstleri bile aranmadan okulu terk etmişlerdir. Yıldızlı devrimci öğrenciler daha sonra düzenli sıralar halinde, Yıldızdan Hürriyet meydanına yürüyerek arkadaşlarına katılmışlardır. 25 Ocak 1975 günü Üniversiteden çıkan onbinlerce öğrenciye işçilerin ve diğer yurtseverlerin de katılması ile elli bini bulan bir kitle tarafından Faşizm ve Emperyalizm kınanmış, Kerim Yaman'ın cenazesi memleketine doğru yola çıkmıştır. Tüm bu olaylar sırasında devrimcilerin güçlü direnişinden çekinen polis hiç bir engellemeye cüret edememiştir.

- Malatya'da onbine yakın bir kitle, Faşist Ülkü Ocakları militanlarının saldırılarına, onüç kişinin yaralanmasına rağmen faşizm'i protesto etti. Polis yetkilileri, yürüyüş sırasında olay çıkmadı şeklinde açıklama yapmışlardır.

- İstanbul Kartal kaplama fabrikasında, Asis Ağaç Eşya işçileri sendikasının isteği üzerine gizli oy açık sayımla referandum yapılmasına İstanbul Sekizinci İş Mahkemesince karar verilmiştir. İşçiler bilinçli direnişleri sonucu sendika seçme özgürlüğü hakkını söke söke aldılar.

EMEKÇİ'den MEKTUP — Onbeş günlük siyasi gazete

Sahibi: M. Lütfi KIYICI

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Süleyman ASLAN

Abone: Yıllık 40 lira. Altı aylık 20 lira

Adres: Yerebatan Cad. 43/2

Dizgi - baskı: YELKEN Matbaası

Baskı tarihi: 10/2/1975